

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Petry Weissové, v právní věci žalobkyně: **M. F.**, zastoupené JUDr. Robertem Jehnem, advokátem se sídlem Praha 1, Washingtonova 1567/25, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **D. S.**, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 A 151/2013 - 147,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 A 151/2013-147, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 13. 5. 2009 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 038461/2009/KUSK ze dne 17. 3. 2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 16. 1. 2009, č. j. OZPZ 16920/07-20/2008-Ha, kterým byl podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) osobě zúčastněné na řízení povolen odběr podzemní vody pro potřeby zásobování rodinného domu na dobu dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí; dále jí bylo podle § 15 odst. 1 vodního zákona a podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) povoleno zřízení vodního díla – stavby domovní vrtané studny upravené pro motorové čerpání o hloubce 30 m a průměru 150 mm na pozemku parc. č. 721/3 v k. ú. Ohaře, obec Ohaře. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v pořadí prvním rozsudkem ze dne 28. 8. 2012, č. j. 8 Ca 130/2009 - 99 zamítl podanou žalobu

s odůvodněním, že žalobní námitky (o tom, že dojde ke ztrátě vody ve studni žalobkyně i dalších osob; že regulace odběru vody blokovými elektrodami je nevhodná; že kontrola odběru vody podle rozhodnutí vodoprávního úřadu nebude možná; že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zkreslené a neodpovídá skutečnosti) neshledal důvodnými a další žalobní námitky uplatněné žalobkyní v příloze žaloby nazvané „*Průběh událostí*“ a v podání ze dne 23. 8. 2012 nazvaném „*vyjádření žalobkyně s rekapitulací a doplněním nejdůležitějších žalobních tvrzení (...)*“ byly uplatněny po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby. Na základě žalobkyní podané kasační stížnosti byl tento rozsudek městského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2013, č. j. 2 As 142/2012 - 93 pro vady řízení, které měly za následek nezákonné rozhodnutí spočívající v tom, že městský soud projednal žalobu, která obsahovala pouze obecně formulované žalobní body a dále v tom, že z rozsudku městského soudu nebylo zřejmé, jak vypořádal tvrzení žalobkyně obsažená v příloze žaloby nazvané „*Průběh událostí*“ a také v podání žalobkyně ze dne 23. 8. 2012, v nichž mohly být rozvedeny žalobní body včas uplatněné, i když obecně formulované. Na to městský soud ve věci opětovně rozhodl v pořadí druhým rozsudkem ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 A 151/2013 - 147 (dále jen „napadený rozsudek“).

Městský soud v napadeném rozsudku s poukazem na předchozí závěry Nejvyššího správního soudu formulované v rozsudku ze dne 13. 8. 2013, č. j. 2 As 142/2012 - 93 zrekapituloval, že s ohledem na obsah žaloby, přílohy nazvané „*Průběh událostí*“ a podání žalobkyně ze dne 23. 8. 2012 vyhodnotil řádně uplatněné žalobní body, které jsou bez dalšího způsobilé projednání. „*Vycházel přitom z námitek žalobkyně ve včas podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť žalovaný správní orgán mohl ve věci rozhodnout pouze v tomto rozsahu s ohledem na omezený revizní princip vyplývající ze správního řádu z roku 2004, podle něhož bylo v inkriminované věci řízení vedeno.*“ Podle městského soudu žalobkyně uplatňuje jednak námitky procesních vad řízení, které předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí, dalším okruhem námitek jsou podle městského soudu námitky týkající se porušení § 3 správního řádu o tom, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci a konečně poslední okruh námitek spočívá v obavě žalobkyně o vodu v její stávající vrtané studni a také ve studních třetích osob v jejím okolí. Veškeré uvedené námitky městský soud posoudil jako nedůvodné. Ohledně procesních vad řízení před správními orgány obou stupňů městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně byla po celou dobu správního řízení řádně vodoprávním úřadem obesílána, měla možnost nahlížet do spisu a vyjadřovat se ke všem listinám, které se součástí spisu staly, měla možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, čehož využila a pokud jde o námitku, že žalobkyni nebylo vyhověno v požadavku na poskytnutí fotokopie posudku RNDr. Jaroslava Chmelaře, tato byla podle městského soudu uplatněna až v rámci popisu průběhu událostí, připojeného k žalobě ze dne 15. 3. 2009. Ani námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkovému stavu městský soud neshledal důvodnými, neboť ze správního spisu plyne, že se vodoprávní úřad zjišťováním skutkového stavu věci zabýval dostatečně, přihlédl k tomu, co zjistil při ústním jednání dne 2. 5. 2008, provedl k námitkám žalobkyně přezkoušení vlivu vrtu osoby zúčastněné na řízení na vrtanou studnu žalobkyně a správní orgány obou stupňů se také vypořádaly se všemi námitkami ve správním řízení uplatněnými a přihlédl i k odborným vyjádřením RNDr. S. Š. a RNDr. Jaroslava Chmelaře, s jejichž závěry nejsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rozporu. Jako správný městský soud vyhodnotil také závěr žalovaného o tom, že vyjádření RNDr. Jaroslava Chmelaře z hlediska jeho nesprávnosti nebylo možno zpochybnit, neboť žalobkyně nepředložila

pokračování

přesvědčivé důkazy o tvrzené nesprávnosti posudku. Poslední okruh námitek, spočívajících v obavě žalobkyně o vodu v její vrtané studně i ve studních třetích osob v okolí městský soud posoudil tak, že odběr vody ve studně osoby zúčastněné na řízení byl povolen za podmínek zcela odpovídajících požadavkům žalobkyně uplatněným ve správním řízení před vodoprávním úřadem, tedy byl povolen pro potřeby zásobování v rodinném domě na dobu dvou let od právní moci rozhodnutí se stanoveným limitem odběru vody s umístěním ponorného čerpadla a sacího koše v úrovni studny žalobkyně a poukázal na závěry RNDr. S. Š. ze dne 31. 10. 2008, že vzhledem k odběrovému limitu nedojde k podstatnému snížení možnosti odběru vody ze zdroje žalobkyně. Ohledně vody ve studních třetích osob městský soud uvedl, že žalobkyně není legitimována jejich práva chránit. Konečně i otázka vhodnosti zvoleného technického řešení regulace odběru vody ve studně osoby zúčastněné na řízení pomocí blokových elektrod byla podle městského soudu vyřešena správními orgány dostatečně, navíc žalobkyně tuto námitku uplatnila až v odvolacím řízení, aniž své tvrzení o nevhodnosti tohoto technického řešení doložila. Městský soud tedy vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl.

Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností odvolávající se na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti zrekapitulovala svoje námitky, které jsou však totožné s námitkami uplatněnými v žalobě, v doplnění nazvaném „Průběh události“ a v podání ze dne 23. 8. 2012. Zdůraznila, že městský soud ji nevyzval k upřesnění žalobních bodů, jak jej zavázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2013, č. j. 2 As 142/2012-93, přesto žalobu zamítl s poukazem na vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu. K jednotlivým okruhům námitek, jak byly v napadeném rozsudku městským soudem vytčeny, stěžovatelka uvedla, že pokud jde o zkrácení jejich procesních práv, konkrétně nemožnosti nahlížet do správního spisu vodoprávního úřadu a pořídit kopie listin, navrhovala důkaz faxovým podáním vodoprávnímu úřadu a také výsledkem zaměstnankyně vodoprávního úřadu. Tento posléze uvedený důkaz soud neprovedl, aniž by jej zamítl pro nadbytečnost. K okruhu výtek spočívajících v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu stěžovatelka namítla, že znalecký posudek RNDr. Jaroslava Chmelaře a odborný posudek RNDr. S. Š. jsou v rozporu. Poukázala na vyjádření výrobce elektrod o nevhodnosti použití vypínací blokové elektrody pro kontrolu množství odebrané vody ze studny osoby zúčastněné na řízení a zdůraznila nesprávnost podkladů, z nichž vycházel znalecký posudek RNDr. Jaroslava Chmelaře ohledně povahy její studny (která je vrtaná, ačkoliv v původním posudku je označena jako kopaná). V posledních výtkách směřujících k závěrům městského soudu ohledně obavy o vodu ve studně stěžovatelka zdůraznila, že je nedostatečně odůvodněn pouze poukazem na omezení čerpání vody ze studny na dobu dvou let, ačkoliv Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku takové zjednodušení (toliko s poukazem na omezenou dobu čerpání vody) odmítl jako nepřipustné. Stěžovatelka proto navrhla napadený rozsudek zrušit. Dodatečně dne 28. 4. 2014 stěžovatelka připojila „*Poznámky k jednotlivým bodům odůvodnění v rozhodnutí Msoudu 27. 2. 2014*“, ve kterých se jednotlivě vyjádřila k odůvodnění napadeného rozsudku a nově zpochybnila zahájení územního řízení u vodoprávního úřadu, o němž nebyla informována. Upozornila též na zhoršení kvality vody v její studni. Nakonec dne 20. 5. 2014 stěžovatelka sdělila, že má dojem, že se městský soud případem zabývat nechce.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s postupem i závěry městského soudu, které přijal v napadeném rozsudku. K otázce zhoršení kvality vody uvedl, že tuto skutečnost stěžovatelka měla prokázat při ústním jednání u městského soudu dne 25. 2. 2014. Navrhl tedy kasační stížnost zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přihlédl také k tomu, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by Nejvyšší správní soud musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud především posuzoval, zda kasační stížnost není nepřípustná dle § 104 odst. 3, písm. a) s. ř. s., neboť jde o případ, kdy městský soud znovu rozhodl poté, co jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Tuto jinak obecně platnou zásadu však nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud k první kasační stížnosti vytkl nepřezkoumatelnost rozsudku a vady řízení, které zatížily napadený rozsudek nezákonností, jak tomu bylo v projednávaném případě. Nejvyšší správní soud totiž věcně prvý rozsudek městského soudu neposuzoval právě z uvedených důvodů. Proto odmítnutí další kasační stížnosti v takové situaci by představovalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Obdobně se ostatně vyjádřil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/2005, publikovaném pod č. 119/2005 Sbírky nálezů Ústavního soudu, nebo také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165. Z uvedeného důvodu tedy kasační stížnost není nepřípustnou. Navíc je nutno poznamenat, že stěžovatelka namítá i nedodržení závazného právního názoru obsaženého ve zrušovacím rozsudku, což by zakládalo přípustnost kasační stížnosti bez dalšího.

Proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval stěžovatelkou uplatněnými kasačními důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) s. ř. s.

Z nich Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval důvody kasační stížnosti dle § 103 písm. d) s. ř. s., jelikož tyto důvody, pokud by byly shledány, představovaly by zjevně překážku dalšího věcného posouzení napadeného rozsudku z důvodů vymezených v § 103 písm. a) a b) s. ř. s. (tedy ohledně namítané nezákonnosti či vad správního řízení). Nadto uvedený kasační důvod (nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nebo jinou vadu řízení

pokračování

před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) je povinen Nejvyšší správní soud zkoumat vždy (§ 109 odst. 4, část věty za středníkem s. ř. s.).

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku může spočívat buď v jeho nesrozumitelnosti, nebo v nedostatku důvodů.

Nejvyšší správní soud nepovažuje napadený rozsudek za nesrozumitelný, neboť obsahuje zcela určitý výrok, splňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s. a z napadeného rozsudku lze rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení) a konečně s výrokovou částí napadeného rozsudku koresponduje jeho odůvodnění, obě tyto části jsou ve věcném a obsahovém souladu, včetně odkazu na použité právní normy, na nichž městský soud právní hodnocení v souzené věci založil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 76).

Naopak má Nejvyšší správní soud za to, že napadený rozsudek je stížen vadami řízení, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Městský soud se totiž v rozporu s předchozím závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku 13. 8. 2013, č. j. 2 As 142/2012 - 93 dostatečně nezabýval otázkou vymezení určitých žalobních bodů a odstraněním vad žaloby a rezignoval na postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s., který mu byl uložen. Přitom teprve vymezení konkrétních žalobních bodů by umožnilo městskému soudu zabývat se tím, které z nich jsou uplatněny včas (ve lhůtě pro podání žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s.), i s přihlédnutím k tomu, že doplnění, rozvedení či upřesnění včas uplatněných žalobních bodů může stěžovatelka učinit i po lhůtě k podání žaloby, jak také Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku uvedl. Městský soud, jak se podává z protokolu z jednání dne 25. 2. 2014, bezprostředně před přednesy závěrečných návrhů umožnil stěžovateli žalobní body upřesnit, aniž k tomu poskytl přiměřenou lhůtu a na to již bez dalšího věcně rozhodl napadeným rozsudkem, v němž se *„vypořádal (...) s obsahem žaloby, přílohou nazvanou „Průběh událostí“, jakož i podáním ze dne 23. 8. 2012 a vyhodnotil z nich řádně uplatněné žalobní body, které jsou bez dalšího způsobilé projednání. Vycházel přitom z námitek žalobkyně ve včas podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť žalovaný správní orgán mohl ve věci rozhodnout pouze v tomto rozsahu s ohledem na omezený revizní princip vyplývající ze správního řádu z roku 2004, podle něhož bylo v inkriminované věci řízení vedeno.“* (viz strana 4, druhý odstavec napadeného rozsudku).

Je třeba zdůraznit, že nejsou-li řádně, tedy dostatečně určitě, srozumitelně a jednoznačně, formulovány žalobní body již v žalobě, lze stěží posuzovat včasnost jejich uplatnění (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) za situace, kdy jsou v průběhu řízení tyto žalobní body dále „doplňovány“. Nelze totiž posoudit, zda, jak také zdůrazňoval v předchozím rozsudku Nejvyšší správní soud, jde pouze o upřesnění a precizaci (ať již po skutkové či právní stránce) včas uplatněných žalobních bodů, či o jejich rozšíření, které je však ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Povinnosti zaměřit prvořadou pozornost na dosažení konkretizace žalobních bodů tak, aby byly projednatelné, městský soud v řízení předcházejícím napadenému rozsudku nedostál, ačkoliv v něm sám na vázanost dřívějším právním názorem Nejvyššího správního soudu poukazoval.

Nadto, pokud městský soud vycházel při vymezení žalobních bodů z argumentace (námitek stěžovatelky), které byly vytčeny v odvolání proti rozhodnutí vodoprávního úřadu (strana 4, druhý odstavec napadeného rozsudku - viz citace výše), postavil sám sebe do pozice odvolacího správního orgánu a vyloučil tak současně z přezkumu ty případné žalobní body, které se vztahovaly či mohly a měly vztahovat k postupu a rozhodnutí žalovaného ve správním řízení. I když jistě platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), nelze současně akceptovat „zjednodušený“, pohodlný postup zvolený městským soudem, který, aniž postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. dosáhl řádně formulovaných jednotlivých žalobních bodů, sám tyto „žalobní body“, kterými se dále zabýval, vymezil. Soud totiž nemá povinnost, ale ani právo takto se žalobou (z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu v podobě formulace konkrétních žalobních bodů) nakládat.

Další pochybení, které je třeba hodnotit jako vadu řízení před městským soudem, tedy naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., shledává Nejvyšší správní soud v tom, že se městský soud v napadeném rozsudku nikterak nevypořádal s důkazy, které stěžovatelka navrhovala na podporu svých námitek uplatňovaných v příloze žaloby nazvané „Průběh událostí“, které dále doplnila i při ústním jednání soudu dne 25. 2. 2014. Jednalo se zejména o důkazy vztahující se k jedné ze stěžejních námitek týkajících se správnosti věcných východisek hydrogeologického posudku RNDr. Jaroslava Chmelaře o tom, zda studna stěžovatelky je vrtaná (viz doplnění hydrogeologického vyjádření RNDr. Jaroslava Chmelaře ze dne 17. 10. 2007) či kopaná (viz hydrogeologické vyjádření RNDr. Jaroslava Chmelaře ze dne 15. 3. 2007) a v manipulaci s tímto hydrogeologickým posudkem ze strany pracovnice vodoprávního úřadu právě v této pro stěžovatelku stěžejní otázce, zda je její studna kopaná či vrtaná. Tato okolnost přitom může mít význam i proto, že z obsahu správního spisu z listiny obsahující posouzení vlivu využívání vrtu HVOe-1 na stávající vrtanou studnu stěžovatelky (čl. 18 spisu vodoprávního úřadu) je zřejmé, že stěžovatelka má studny dvě, jednu starou kopanou a jednu vrtanou. Navíc stěžovatelka při ústním jednání soudu dne 25. 2. 2014 k prokázání své námitky o manipulaci s hydrogeologickým posudkem navrhla (kromě dříve v žalobě označených jiných důkazů) důkaz výsledkem pracovnice vodoprávního úřadu, s níž v této věci komunikovala.

I nevypořádání stěžovatelkou navržených důkazů ze strany městského soudu je vadou řízení, která má vliv na zákonnost napadeného rozsudku. I když soud není povinen provést všechny účastníky řízení navrhované důkazy (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), může tedy provést jen některé z nich, neprovést žádné, nebo naopak provést i jiné, než účastníky řízení navrhované důkazy, vždy je povinen se s konkrétními uplatněnými důkazními návrhy vypořádat. Je tedy povinen vždy uvést v odůvodnění rozsudku důvody, které jej vedly k tomu, že některé (nebo i všechny) navrhované důkazy neprovedl a proč jejich provedení považoval za nadbytečné (srov. § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“ v návaznosti na § 64 s. ř. s.). Shodné závěry, použitelné i v nyní projednávané věci, Nejvyšší správní soud vyjádřil již dříve například v rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 Afs 60/2013 - 29, ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 28. 11. 2008 č. j. 7 Afs 79/2007 - 85) a obdobně se vyjádřil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 61/94.

pokračování

Naznačeným způsobem však městský soud nepostupoval, neboť s listinami, na které odkazovala stěžovatelka v podání nazvaném „Průběh událostí“, která byla součástí žaloby, ani s návrhem na výslech pracovnice vodoprávního úřadu učiněným stěžovatelkou v řízení před soudem při ústním jednání dne 25. 2. 2014 (jak stěžovatelka namítala v kasační stížnosti) se jakkoliv nevypořádal, ani tyto důkazní návrhy v napadeném rozsudku nezmínil a nezaujal k nim žádné stanovisko. Přistupoval k nim, jako by nebyly vůbec učiněny a zcela je ignoroval. Zatížil tak řízení vadou, která ovlivňuje zákonnost napadeného rozsudku, a porušuje právo stěžovatelky na spravedlivý proces.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal důvodným kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto podle § 110 odst. 1, část věty první před středníkem, s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Městský soud se tedy bude opětovně důsledně zabývat otázkou formulace konkrétních žalobních bodů ze strany stěžovatelky, k čemuž postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. stěžovatelku vyzve usnesením a stanoví jí přiměřenou lhůtu ke splnění jejích povinností. Poté vyhodnotí, které ze žalobních bodů jsou včasné a způsobilé projednání, tedy podléhající věcnému soudnímu přezkumu (§ 71 odst. 1 a 2 s. ř. s.) a které jsou opožděné či neprojednatelné pro neurčitost, a následně posoudí důvodnost a opodstatněnost včasných a určitých žalobních bodů v souvislosti nejen s obsahem správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného, ale také s přihlédnutím k důkazním návrhům, které učinila stěžovatelka (ať již v příloze žaloby nazvané „Průběh událostí“ či při ústním jednání soudu dne 25. 2. 2014). Vyhodnotí tedy potřebu provedení navrhovaných důkazů v návaznosti na obsah a rozsah včas a řádně uplatněných žalobních bodů. Za předpokladu, že městský soud dospěje k závěru, že důkazy navržené účastníky řízení (zejména stěžovatelkou v příloze žaloby „Průběh událostí“ i při ústním jednání dne 25. 2. 2014) provedeny nebudou, v novém rozhodnutí vypořádá městský soud tyto důkazy tak, aby bylo zřejmé, proč je nepovažoval za potřebné, pro věc přínosné či proč je shledal nadbytečnými, s přihlédnutím k zásadě volného hodnocení důkazů (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).

S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími stěžovatelkou uplatněnými kasačními důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť to bylo vzhledem k vytčeným nedostatkům napadeného rozsudku a zejména řízení jemu předcházejícího předčasné.

O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné. (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 27. srpna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu